

opatřovacích požitků dle § 46. cit. statutu nemohlo se státi z toho důvodu, že ani lékařským svědeckým k žádosti připojeným, ani jiným hodnověrným dokladem není prokázána okolnost, že úraz, kterému manžel st-lčín podlehl, se přihodil při výkonu služebních povinností.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Dle § 55. pensijního statutu býv. župy zemplínské, jehož ustanovení se dle § 1 lit. c) vztahují i na župní cestáře, má vdova po župním zaměstnanci nárok na vdovskou pensi, když manžel její zemřel v akt. službě po dovršení služ. doby dávající nárok na pensi. Dle § 39 odst. II. cit. pens. statutu má župní zaměstnanec, který dovršil 40. rok svého věku nárok na pensi jen tehdy, jestliže jeho započitatelná služba činí aspoň 10 roků. Započitatelnou služební dobou jest pak dle § 21 ona doba, kterou dotýčný zaměstnanec ode dne počátku služ. doby ztrávil u municipia v akt. službě až do svého přeložení do pense. Další předpisy §§ 27—29 žup. statutu jednají pak o započitatelnosti služ. doby ztrávené ve službách jiných municipií, resp. měst s reg. magistrátem, neobsahují však žádného ustanovení o tom, že se má započítavati i doba ztrávená při správě t. zv. vicinálních cest. Jestliže se tedy st-lka proti výroku žal. úřadu brání námitkou, že její zemřelý manžel byl od roku 1905 zaměstnán jako cestář na vicinální cestě až do doby, kdy župa cestu tuto do své správy převzala, a že by se započtením této služby (při správě vicinální cesty) měl delší služ. dobu než 10 let, jest námitka tato bezpodstatná, ježto služ. dobu, při správě řečené vicinální cesty ztrávenou, dle župního statutu do doby pro odůvodnění pens. nároku rozhodně započítati nelze. Že by pak doba ta nějakým individuálním správním aktem st-lčinu manželu do doby pro odůvodnění pens. nároku rozhodně byla bývala skutečně započtena nebo že by župa, přejímajíc správu vicinální cesty závazek k započtení takovému byla převzala, ani st-lka sama netvrdí.

St-lka namítá dále, že její manžel zemřel následkem úrazu v roce 1917 při výkonu služby utrpeného a že jí i z tohoto důvodu přísluší nárok na vdovskou pensi. Žal. úřad odepřel st-lce nárok na vdovskou pensi z tohoto titulu poukávav na předpis § 46 pens. statutu. Předpis tento týká se však pensijních nároků župních úředníků a sluhů, u nichž nastala nezpůsobilost ke službě bez veškeré pochybnosti následkem úrazu utrpeného při výkonu služby nebo jinou mimořádnou okolností, nestanoví však nikterak předpokladů pro poskytnutí vdovské pense. O vdovské pensi z důvodu ztráty života v důsledku úrazu utrpeného při vykonávání služby nebo v důsledku vykonávání služby jedná předpis jiný a sice předpis § 58 cit. žup. pens. statutu.

Žal. úřad posoudil tedy žádost st-lčinu podle předpisu, který se vdovských pensí netýká, a slušelo proto nař. rozhodnutí, pokud jím bylo vysloveno, že přiznání zaopatřovacích požitků se zřetelem na § 46. cit. pens. statutu se provést nemohlo, zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 6695.

O b e c n í n o t á ř i (S l o v e n s k o): Jak vyměřiti jest pensijní požitky býv. obec. notáře podle notářského pensijního statutu bývalé župy hontianské?

(Nález z 5. září 1927 č. 18.061.)

V ě c : Jan K. v Š. proti župnímu úřadu ve Zvolenu stran výměry pense.

V ý r o k : Nař. ro zhodnutí, pokud stanoví peněžní výši pensijní základny, zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y : Nař. rozhodnutím byl st-li, býv. obvodnímu notáři v B., na podkladě notářského pensijního statutu býv. župy hontianské počítaný dle dnem 1. dubna 1925 vyměřeny odpočivné požitky a sice tak, že za podklad vzat byl plat st-lův. pobíraný až do konce července 1920 dle uherské normy obnosem 2952.62 Kč.

Stížnost vytýká rozhodnutí tomuto nezákonnost ve dvoím směru a sice jednak proto, že 1. do pensijní základny nebyla vzata hodnota pozemků, jichž st-l užíval, obnosem 47 Kč 38 hal., a jednak proto, že 2. poslední st-lův plat, jak jej stanovil býv. župan hontianský výnosem z 10. března 1920, činil 2800 Kč a věkový přídavek 1200 Kč, a že tento plat měl býti základem pro výměru pense.

Nss uvážil o stížnosti takto:

Dle § 22 notářského pens. statutu býv. župy hontianské vyměří se roční pense dle požitků podle §16 započítatelných. § 16 pak stanoví, že základ pro výměru pense (odbytného) tvoří jednak započítatelná služ. doba, jednak tyto požitky stanovené ve smyslu zák. čl. XI : 1904: 1. peněžitý plat poskytovaný obcí spolu s případnými osobními přídávky, 2. peněžní ekvivalent a) užívání nemovitostí tvořících obecní jmění, b) naturálních požitků poskytovaných obcemi, c) suma doplňujícího platu státního a starobní přídavek. Započítatelná služební doba není na sporu a nař. rozhodnutím byl st-li přiznán nárok na plnou pensii rovnající se jeho poslednímu platu užívanému do konce měsíce července 1920. Spor jest jen o pensijní základnu.

Dle správních spisů měl st-l od jednotlivých obcí notariátu ve B. v užívání určité nemovitosti, při výměře st-lovy pense však peněžní ekvivalent užívání těchto nemovitostí v počet vzat nebyl. Tím porušen byl předpis § 16 lit. a) cit. žup. pens. statutu a jest tedy nař. rozhodnutí v tomto směru nezákonným.

Dle správních spisů byl dále st-li výměrem župana býv. župy hontianské z 10. března 1920 od 1. října 1919 vedle válečné podpory, přídávku na dítky a náhlé výpomoci poukázán základní plat 2800 Kč a pěti-leté přídávky v celkovém obnose 1200 Kč, tedy celkem 4000 Kč, kdežto za základ pro výměru pense vzat byl plat v obnose toliko 2952.62 Kč. Ze správních spisů není však patrné, z kterého důvodu úřad k platům st-li výnosem župana z 10. března 1920 poukázaným nepřihlédl a nemůže proto nss nař. rozhodnutí po této stránce s bezpečností přezkoušet.

Z předeslaného je patrné, že nař. rozhodnutí, pokud stanoví peněžní výši pensijní základny, stíženo jest jednak nezákonností, jednak podstatnou vadou řízení, totiž neúplností, a nezbylo proto než zrušiti je v této části dle § 7 zák. o ss.